

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 504/2020
16.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... - место ..., кога заступа пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2090/19 од 21.08.2019. године, у седници одржаној 16.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужене и **ПРЕИНАЧУЈУ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2090/19 од 21.08.2019. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 2487/17 од 15.03.2018. године, тако што се **ОДБИЈАЈУ** као неосновани тужбени захтеви тужиоца за утврђење да је у радном односу на неодређено време код послодавца Републике Србије-Министарство унутрашњих послова, почев од 08.02.2010. године и за исплату неисплаћених зарада за период од јуна месеца 2013. године закључно са новембром 2016. године са законском затезном каматом и припадајућим доприносима за обавезно социјално осигурање, као и његов захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој накнади трошкове целог поступка у износу од 30.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2487/17 од 15.03.2018. године, ставом првим изреке одбијен је приговор тужене о стварној ненадлежности суда у овом поступку. Ставом другим изреке, дозвољено је преиначење тужбеног захтева у поднесцима од 19.09.2016. године, 28.12.2016. године и 03.10.2017. године. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужилац у радном односу на неодређено време код послодавца Републике Србије-Министарства унутрашњих послова почев од 08.02.2010. године. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу исплати на име неисплаћених зарада за период од јуна 2013. закључно са новембром 2016. године, појединачно означене

износе са законском затезном каматом и доприносе за обавезно социјално осигурање на наведене новчане износе ближе означено у том ставу изреке. Ставом петим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражено утврђење свих права и обавеза из радног односа као неуредан. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 272.710,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за принудну наплату до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2090/19 од 21.08.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем, четвртм и шестом изреке, а захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка су одбијени.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова за састав тог одговора.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена на основу члана 441. ЗПП, јер је у конкретном случају реч о спору о постојању радног односа, па нема разлога за испитивање дозвољености ревизије на основу члана 404. став 1. тог закона.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је запослен код тужене на пословима полицајца у Полицијској управи ..., с тим што је код тужене почео да ради од 21.01.2009. године, али му није уручено решење о заснивању радног односа на неодређено време иако је исто потписао 05.03.2009. године. Тужилац је радио у цивили и задатке обављао у ..., а тужена му је исплаћивала плату до 31.05.2013. године, после чега је престала исплата плате, иако је обављао послове за тужену, при чему тужена није донела решење о престанку радног односа. Тужена је вршила уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за тужиоца од 08.02.2010. године до 31.05.2013. године, када је одјавила тужиоца са осигурања. На основу налаза и мишљења судског вештака финансијске струке утврђена је висина месечних зарада које би тужилац остварио у спорном периоду. Тужба у овој парници поднета је 12.11.2015. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да тужилац има правни интерес да захтева утврђење да је у радном односу на неодређено време код тужене од 08.02.2010. године, с обзиром да је тужена одјавила тужиоца са осигурања код надлежног фонда и да му није доставила решење или неки други акт о престанку радног односа, па је у обавези да тужиоцу за спорни период исплати неисплаћене зараде и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање.

По становишту овог суда, тужена у ревизији основано указује на погрешну примену материјалног права и то члана 195. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05) важећег у то време, којим је прописано да се судска заштита у радном спору може тражити у року од 90 дана од дана достављања решења, односно од сазнања за повреду права.

Тужилац је за повреду права сазнао у јуну месецу 2013. године, без обзира што није примио решење о престанку радног односа, јер је од јуна месеца 2013. године тужена престала да му исплаћује зараду. Како је тужбу у овом радном спору поднео 12.11.2015. године, он је преклудиран у заштити својих права из радног односа, због чега је овај суд преиначио нижестепене пресуде и одбио захтев тужиоца за утврђење да је код тужене у радном односу на неодређено време. С обзиром да од захтева за утврђења постојања радног односа зависи и судбина захтева за исплату накнаде штете у висини припадајућих плата и доприноса за социјално осигурање, као правних последица незаконитог престанка радног односа на основу члана 191. став 1. Закона о раду, то су и ови захтеви одбијени.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу чланова 153. став 1, 154. став 2, 163. став 2. и 165. став 2. ЗПП, а висина је одмерена на име тражених трошкова за састав жалбе и ревизије по важећој АТ.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер ови трошкови нису били потребни за вођење парнице.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**